

[Poulsgaard]

Der var nok at tage fat på, og selvfølgelig kunne København sagtens klare skærene, hvis der var vilje til stede. Det er jo så nemt at give og give og give, bare de andre betaler, men det er jo god socialdemokratisk politik.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg er meget enig i det synspunkt, der er kommet fra nogle ordføreres side, at vi ikke skal give statstilskud eller anden økonomisk hjælp til København i en situation, hvor andre kommuner er i gang med nøjagtig den samme tilpasning, som vi må forlange af København. Det vil ikke være rigtigt over for andre kommuner med hensyn til de omstillingskrav, vi stiller til dem, hvis vi ikke som baggrund for en eventuel hjælp til København kan fremvise overbevisende argumenter nok til at yde en sådan hjælp. Disse overbevisende argumenter har vi ikke fundet i de tal, vi har brugt i hele dette år som baggrund for drøftelserne mellem regeringen og Københavns kommune.

Jeg sagde dengang, da vi startede drøftelserne med Københavns kommune, at hvis Københavns kommune kunne vise, at den specielle hovedstadsstatus gav den nogle ganske særlige problemer i forhold til andre kommuner, så ville vi se positivt på sagen. Men vi har hverken i Københavns egne tal eller i indenrigsministeriets tal fundet belæg for, at denne særlige status skulle give sig udslag i ganske særlige problemer. Som det er blevet sagt her i dag, er der taget hensyn til en række af disse ting i de særlige udligningsordninger, vi har. De opfanger en række af de problemer, som man påstår er enestående for København.

Jeg vil godt for det første takke ordførerne for de konservative og venstre, som jeg på mange måder synes præcist opridsede problemstillingen i forhold til København. Det var karakteristisk for samtlige ordførere, også regeringsordførerne. Man skal ikke skyde regeringen i skoene, at vi ikke har meget stor forståelse for, at hvis der er særlige vanskeligheder, så er det klart, at København skal hjælpes. På den anden side bliver vi nødt til at stille det krav til Københavns kommune, at den, som hr. Ole Vig Jensen sagde, selv går i spidsen, på nøjagtig samme måde som vi stiller krav til alle andre. Ellers ville vi i

disse år blive voldsomt klandret af det øvrige land.

Jeg vil i øvrigt gerne takke hr. Ole Vig Jensen for hans indlæg her. Vi har i disse drøftelser med Københavns kommune været helt enige om, at hvis tallene gav indtryk af disse særlige vanskeligheder, så kunne vi gå ind med hjælp, men der skulle også ganske særlige tal til for, at en sådan hjælp kunne komme på tale. Vi har også været ganske enige om, at materialet ikke gav belæg for en sådan hjælp, men vi var også enige om, at vi skulle lave denne undersøgelse af den sociale situation i København. Derfor har vi bedt AKF kigge på netop det, og den undersøgelse er altså færdig den 1. februar 1985, og vi må så på det tidspunkt drøfte, hvad den giver anledning til.

Man kunne også forestille sig, når man taler om, at København skal være spydspids i disse tilpasninger, at vanskelige politiske forhold og måske et dårligt sammenstrøket kommunestyre eller styrelsesvedtægten kunne slæbe nogle problemer med sig, som kunne give sig nogle økonomiske udtryk, og som måske kunne vanskeliggøre et samarbejde om de nødvendige omstillinger.

Jeg skal vedrørende de konkrete ting sige til hr. Lenger med hensyn til personaletallet, at de tilpasninger, kommunerne i disse år skal foretage, kan betyde omflytning af personaleresourcer. Det kan betyde reduktioner inden for visse områder og overflytning til andre områder, som i større grad har brug for personale.

En anden bemærkning til hr. Lenger er, at man ikke kan regne med, at der i alle ændringer på budgetterne er tale om nedskæringer, men der kan i høj grad være tale om nødvendige tilpasninger for at få enderne til at nå sammen. Det, der er det vanskelige politiske krav i øjeblikket, er, at der i meget højere grad skal en prioritering til, for at kommunerne kan blive i stand til at få tingen til at hænge sammen, når de lægger budgetter.

Jeg skal rette, hvad hr. Henning Rasmussen sagde: at antallet af folkepensionister, af ældre, stiger i København. Det har det gjort, men det gør det ikke mere.

Til hr. Henning Rasmussen og i almindelighed vil jeg sige, at man skal lægge mærke til, at netop på grund af Københavns finansielle situation i 1985 er Københavns kommu-